

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **E. H.**, zastoupena JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2011, čj. 114223/2011/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2011, čj. 42 Ad 150/2011 - 7,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1920 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 10. 8. 2011 u Krajského soudu v Praze žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Jím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 2. 2011.

Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o zvýšení stupně závislosti na stupeň „úplná závislost“ a zvýšení příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 11. 8. 2011, čj. 42 Ad 150/2011 - 7, postoupil věc Městskému soudu v Praze podle § 7 odst. 2 a § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 odst. 6 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2011.

II.
Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. V ní namítá, že správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný, při rozhodování o její žádosti o zvýšení stupně závislosti pochybili. Oba totiž vycházeli z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 5. 2011, ve kterém byla její schopnost péče o vlastní osobu posouzena nesprávně. Z lékařských zpráv vyplývá, že je u ní značným způsobem omezena možnost hybnosti dolních i horních končetin. Posudková komise vyhodnotila její schopnost péče o vlastní osobu a soběstačnost nesprávně. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil.

[4] V doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 11. 2011 dále žádá, aby byla její věc z hlediska místní příslušnosti soudu posouzena podle § 7 odst. 3 s. ř. s., tj. jako dávka podle zvláštních předpisů vyplácená spolu s důchody.

[5] Žalovaný ve svém stručném vyjádření ze dne 5. 1. 2012 uvedl, že ani kasační stížnost, ani její doplnění neobsahuje zákonem předepsaná skutková tvrzení vad a nezákonností usnesení krajského soudu. Napadené usnesení je rozhodnutí o úpravě řízení a kasační stížnost proti takovému rozhodnutí je proto nepřípustná. Nejde podle žalovaného vůbec o kasační stížnost, ale o návrh na změnu místní příslušnosti. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost odmítnuta jako nepřípustná, resp. nebude-li shledána nepřípustnou, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Stěžovatelka věcnými námitkami zpochybňuje mj. rozhodnutí žalovaného. V dané věci však kasační stížností napadla usnesení krajského soudu, kterým nebylo rozhodnuto o věci samé, nýbrž bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému krajskému soudu, který je ve věci místně příslušný. Z tohoto důvodu jsou námitky kasační stížnosti brojící proti správnosti rozhodnutí žalovaného nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Žalovaný má za to, že kasační stížnost je jako celek nepřípustná, neboť napadá jen rozhodnutí o vedení řízení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Otázkou přípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutí o postoupení věci místně příslušnému soudu se zdejší soud již několikrát v minulosti zabýval. V tomto ohledu je nutno vycházet zejména z usnesení NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. Nad 22/2007 - 101, právní věta publ. pod č. 2503/2012 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zdejší soud zde jasně vyslovil názor, že proti rozhodnutí krajského soudu o postoupení věci místně příslušnému soudu je kasační stížnost přípustná. V cit. usnesení mimo jiné konstatoval, že „[z] *vypočtených důvodů nepřípustnosti kasační stížnosti by na usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu snad mohl dopadat důvod podle § 104 odst. 3 písm. b), tedy že by se na toto usnesení nahlíželo jako na rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Taková interpretace však není na místě.*“ Je nesporné, že usnesení o postoupení věci z důvodu místní nepříslušnosti krajského soudu může účastníka řízení citelně zasáhnout v jeho právu na zákonného soudce. Podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Z uvedených důvodů proto nelze přisvědčit žalovanému, že se v daném případě jedná o rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení (srov. k tomu též rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2005, čj. 6 Ads 31/2004 - 35).

[9] Dále se zdejší soud zabýval jedinou přípustnou kasační námitkou. V ní stěžovatelka tvrdí, že na věc má být správně aplikován § 7 odst. 3 s. ř. s., neboť zvýšení příspěvku na péči lze podřadit pod kategorii *dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody*. V takovémto případě by bylo napadené usnesení krajského soudu nezákonné [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – stěžovatelka tento důvod nesprávně podřadila pod důvod podle písm. c)].

[10] Podle čl. II bod 2 zákona č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se pro určení místní příslušnosti v řízeních, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy před 1. 1. 2012, použijí dosavadní právní předpisy. Řízení před krajským soudem bylo zahájeno dne 10. 8. 2011. Z tohoto důvodu je na pravidla místní příslušnosti v této věci aplikovatelný soudní řád správní ve znění do 31. 12. 2011.

[11] Obecné pravidlo místní příslušnosti krajských soudů jako soudů správních až do 31. 12. 2011 stanovilo, že k řízení byl místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany (§ 7 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Přesné vymezení obvodů krajských soudů stanoví zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, resp. jeho přílohy. V posuzované věci rozhodl v posledním stupni žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje se sídlem Zborovská 11, Praha 5. Podle přílohy 2 cit. zákona je tak příslušným krajským soudem Městský soud v Praze, neboť sídlo žalovaného patří do obvodu tohoto soudu.

[13] Stěžovatelka má nicméně za to, že zvýšení příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách je nutno podřadit pod kategorii *dávek podle*

zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody (§ 7 odst. 3 s. ř. s.). Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách, ve znění do 31. 12. 2011, se příspěvek na péči *poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu*. Ze zákonné definice tohoto příspěvku je patrné, že nemá žádnou spojitost ani není vyplácen „spolu s důchody" ve smyslu dikce § 7 odst. 3 s. ř. s.

[14] Jediná kasační námitka je proto nedůvodná.

IV.
Náklady řízení

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo a náhrada nákladů nenáleží. Žalovanému žádné náklady přesahující jeho obvyklou činnost nevznikly, proto žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[16] Stěžovatelce byla usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, čj. 42 Ad 150/2011 - 23, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátka. Ustanovené zástupkyni podle obsahu spisu náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony ve výši 2x 500 Kč spočívající v převzetí zastoupení a v písemném podání soudu (doplnění kasační stížnosti), a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky, tj. 2x 300 Kč za dva úkony podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 1600 Kč. Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), tj. o částku 320 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1920 Kč. Pro vyplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu